

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8,52100 Pula-Pola

Posl. br. P-398/2026-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli-Pola po sucu toga suda Danieli Subotić Biondić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja ANTE BARIŠIĆA iz Galižane, Puljska cesta 35C, OIB 09454918617, zastupanog po punomoćniku Josipu Valiću, odvjetniku iz Pule, protiv tuženika ERSTE&STEIERMARKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3A, Rijeka, OIB 23057039320, zastupanom po punomoćnicima u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević i Partneri d.o.o., odvjetnicima iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti, nakon zaključene glavne rasprave dana 08. rujna 2026., održane u prisutnosti tužitelja i punomoćnika tužitelja Josipa Valića, odvjetnika iz Pule, te na ročištu za objavu i uručenje presude dana 28. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 10. st. 1. Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5102992180 sklopljenog 18.05.2006. godine između tužitelja kao korisnika kredita sa jedne strane i tuženika kao Banke sa druge strane, potvrđenog 30.05.2006. kod Alide Crljenica, javnog bilježnika u Puli, pod posl. br.: OU-385/06-1, koja odredba glasi:

"NAKNADA: Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 1,000 % (jedan posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 HRK (dvjestoHRK), obračunate s datumom plasmana. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana."

II Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 468,75 eur uvećan za zakonsku zateznu kamatu koja teče od dana 28. listopada 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja te godine, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu parničnog troška u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je između tužitelja kao korisnika kredita s jedne strane i tuženika kao kreditora s druge strane, sklopljen je u Puli dana 18.05.2006. godine Ugovor o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5102992180, potvrđen 30.05.2006. od strane javnog bilježnika Alide Crljenica u Puli pod posl.br. OU-385/06-1. (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). U članku 16. Ugovora o kreditu ugovorena je za slučaj spora mjesna nadležnost suda u mjestu sjedišta Banke. Prorogacijska klauzula ugovorena člankom 16. st.7. Ugovora o kreditu je sukladno članku 81. Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZPP) nepoštena, budući da se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora tuženika pa se o istoj nije pojedinačno pregovaralo, stoga ista suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, to je nepoštena odredba i ništetna sukladno članku 87. stavka 1. ZPP-a. U konkretnom slučaju tužitelj je potpisao Ugovor s tuženikom kojeg je tuženik unaprijed formulirao i ponudio njegovo sklapanje tužiteljem uz uvjet da prihvate sve uvjete sadržane u Ugovoru, stoga tužitelj nije imao utjecaj na njegov sadržaj. Takvu ugovornu odredbu tuženik je uvrstio u Ugovor sa svrhom da nadležnost za sve sporove iz Ugovora povjeri isključivo sudu svog sjedišta i time ostvari pogodnosti i bitno manje troškove za sebe. Kako se smatra da ništetna ugovorna odredba o prorogaciji nadležnosti nikad nije bila ni postojala (ništetnost prorogacijske klauzule ex tunc), to dolazi do primjene odredbi o nadležnosti iz Zakona o parničnom postupku (dalje u tekstu: ZPP). Sukladno članku 46. i 48. ZPP-a uređena je nadležnost suda koji je općemjesno nadležan za tuženika što je u sporovima protiv pravne osobe sud na čijem se području nalazi njihovo registrirano sjedište. Međutim, prema članku 59. ZPP-a za suđenje u sporovima protiv pravne osobe koja ima poslovnu jedinicu izvan svog sjedišta, ako spor nastane u povodu djelatnosti te jedinice, pored suda općemjesne nadležnosti, nadležan je i sud na čijem se području ta poslovna jedinica nalazi. Slijedom gore navedenoga, tužitelj podnosi tužbu Naslovnom sudu jer iz Ugovora o kreditu proizlazi da je isti sklopljen u Poslovnoj jedinici - Filijali tuženika u Puli i solemniziran po javnom bilježniku Alidi Crljenica u Puli, pa iz te činjenice proizlazi i mjesna nadležnost prvostupanjskog suda u Puli sukladno članku 2. Zakona o područjima i sjedištima sudova („Narodne novine“ broj.67/18 i 21/22). U članku 10. st. 1. Ugovora o kreditu ugovoreno je da je tužitelj dužan za obradu zahtjeva i odobravanje kredita platiti naknadu i to odredbom kako slijedi: "NAKNADA: Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 1,000 % (jedan posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 HRK (dvjestoHRK), obračunate s datumom plasmana. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana." Tuženik je od tužitelja 05.06.2006., na ime troškova obrade zahtjeva i odobravanja kredita naplatio iznos 1.666,22 HRK/221,15 EUR. Tuženik je o predmetnom kreditnom poslu koji je potrošački ugovor, kao trgovac sam sastavio tekst Ugovora o kreditu te se radilo o tužnikovom unaprijed formuliranom standardnom ugovoru (članak 49. stavak 2. Zakona o zaštiti potrošača 2014., članak 81. Zakona o zaštiti potrošača 2003.) i kao takvog dao ga na potpis tužitelju kao potrošaču, a da se prethodno nije pregovaralo o ugovornim odredbama toga ugovora te tužitelj nije imao utjecaj na sadržaj istih, što je dovelo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, budući da tužitelj nije bio informiran, niti su u ugovoru navedeni parametri slijedom kojih je mogao znati koje troškove banka naplaćuje kao jednokratnu naknadu za obradu zahtjeva za sklapanje ugovora, odnosno, zbog čega takvi troškovi iznose upravo 1,000 % od iznosa odobrenog kredita. Stoga je odredba citirana u točki 3. ove tužbe nepoštena, odnosno ništetna (članak 87. Zakona o zaštiti potrošača 2003.) te tužitelj ovom tužbom zahtijeva utvrđenja ništetnosti navedene ugovorne odredbe. Zbog

svega navedenog, tužitelj predlaže da sud nakon provedenog postupka donese presudu kako je pobliže opisano u izreci.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da u cijelosti osporava osnovanost tužbe postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja i to s više osnova, koje će u nastavku iznijeti. Tuženik ističe kako tužitelj u tužbenom zahtjevu traži utvrđenje ništetnosti odredbe Ugovora o kreditu koja se odnosi na naknadu za obradu i odobrenje kredita, odnosno tužitelj je podnio tužbu za utvrđenje iz čl. 187. ZPP-a. Zakon o parničnom postupku u članku 187. stavku 2. propisuje procesne pretpostavke za podnošenje tužbe za utvrđenje, odnosno da tužitelj ima pravo podići tužbu za utvrđenje kada isti ima pravni interes da sud utvrdi postojanje kakva prava prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa. U konkretnom slučaju, kada bi sud potvrdio deklaratorni tužbeni zahtjev, a što tuženik u cijelosti osporava, iz istog bi proizašao kondemnatorni zahtjev već dospjele tražbine prije podnošenja ove tužbe. Ne samo da je tužitelj mogao već prilikom podnošenja ove tužbe postaviti kondemnatorni zahtjev, već je sukladno odredbama Zakona o parničnom postupku bio dužan to učiniti. Istog je mišljenja i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev 588/1998-2 od dana 13. svibnja 1998. godine u kojoj navodi: „Drugostupanjski sud je pravilno odbacio tužbu za utvrđenje postojanja tužiteljinog prava na jubilarnu nagradu. Odredba čl. 187. st. 2. ZPP propisuje da se tužba za utvrđenje postojanja kakva prava ili pravnog odnosa može podići ako tužitelj ima pravni interes za to utvrđenje prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa. Kada je tužiteljica stekla mogućnost da pravnu zaštitu ostvari kondemnatornom tužbom, više ne postoji pravni interes za podizanje tužbe za utvrđenje.“ Vrhovni sud Republike Hrvatske također obrazlaže i navodi da je pravni interes kod tužbe za utvrđenje procesna pretpostavka za dopuštenost tužbe pa u odluci Revt 81/2005-2: „Zbog toga su pravilno nižestupanjski sudovi smatrali da ne postoji pravni interes tužiteljice za podnošenje predmetne tužbe na utvrđenje i da nije ispunjena osnovna procesna pretpostavka za podnošenje tužbe u smislu čl. 187. st. 2. ZPP, pa nisu osnovani prigovori revidentice u tom pravcu.“ Slijedom navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu odbaciti tužbu tužitelja budući da nisu ispunjenje procesne pretpostavke propisane čl. 187. st. 2. ZPP-a, odnosno budući da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje. Osim toga, tuženik prigovara vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi od 7. svibnja 2026. godine. Naime, tužitelj je vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 1.328,00 EUR dok tužbenim zahtjevom traži utvrđenje ništetnosti odredbe članka 10. Ugovora o kreditu kojom se propisuje: „Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 1,000 % (jedan posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 HRK (dvjestoHRK), obračunate s datumom plasmana. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana.“, a kako je predmetna naknada dana 5. lipnja 2006. godine naplaćena u iznosu od 1.666,22 HRK/221,15 EUR, nedvojbeno je vrijednost predmet spora očito suviše visoko naznačena te se postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka. Slijedom navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da temeljem odredbe članka 40. stavka 3. ZPP-a rješenjem odredi vrijednost predmeta spora prema iznosu naplaćene naknade za koju se traži utvrđenje ništetnosti, odnosno da se kao vrijednost predmeta spora odredi iznos od 221,15 EUR. U samom uvodu tuženik prigovara vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi od 6. svibnja 2026. godine. Naime, tužitelj je vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 1.328,00 EUR. Naime, tuženik ističe da je jedina svrha suviše naznačene vrijednosti predmeta spora zlouporaba procesnih prava radi stjecanja veće odvjetničke nagrade prema Tarifi

o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Tuženik ukazuje da je predmet spora utvrđenje ništetnom Ugovorne odredbe kojom je određeno da se Korisnik kredita obvezuje naknadu za obradu kredita te je tužitelj kao prilog predmetne tužbe dostavio potvrdu da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva naplaćena u iznosu od 221,18 EUR. Budući da je svrha predmetne tužbe utvrđenje ništetnim Ugovorne odredbe koja se odnosi na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva koja je naplaćena u iznosu od 221,18 EUR tuženik predlaže naslovnom sudu da temeljem odredbe članka 40. stavka. 3. ZPP-a rješenjem odredi vrijednost predmeta spora u iznosu od 221,18 EUR. Isto tako, tuženik ukazuje i na odredbu čl. 10. Zakona o parničnom postupku kojom je propisano da sud, stranke i drugi sudionici moraju nastojati da se postupak provede sa što manje troškova, dok je zakonodavac posebno naglasio da je obveza suda da spriječi svaku zlouporabu prava u postupku. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u više odluka jasno zauzeo shvaćanje da se deklaratorni zahtjev koji je istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu i treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva na činjenje i ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrhovni sud Republike Hrvatske je svoje pravno shvaćanje potvrdio i u istovjetnom predmetu za naknadu za obradu kredita odlučujući o tužiteljevom prijedlogu za dopuštenje revizije, pa tako u rješenju posl. broja Revd-5037/2025-2 od 20. svibnja 2026. godine navodi: Naime, tužitelj je u prijedlogu naznačio pitanje: „Uzimaju li se u obzir prilikom određivanja vrijednosti predmeta spora u postupcima utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi koje se odnose na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva te isplatu istih, zbroj vrijednosti deklaratornog dijela tužbenog zahtjeva i kondemnatornog dijela tužbenog zahtjeva ili se kao vrijednost predmeta spora uzima samo visina kondemnatornog dijelatužbenog zahtjeva?“ U odnosu na navedeno pitanje treba reći da pobijana presuda ne odstupa od prakse revizijskog suda (Revr – 758/2007-2 od 16. siječnja 2008., Revr-475/2008-2 od 27. listopada 2008.i dalje.), a ne radi se o pravnim pitanjima u pogledu kojih bi trebalo preispitati sudsku praksu. Odredba članka 3. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003, dalje u tekstu: ZPP) određuje da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Dakle, za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta: 1. da se radi o fizičkoj osobi i 2. da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji nije u s u svrhu njene poslovne djelatnosti, već u osobne nekomercijalne svrhe. Ujedno tuženik ističe da se status potrošača ne presumira, već je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je tada teret dokaza te činjenice na tužitelju. Da je u svakom pojedinačnom predmetu potrebno utvrditi i dokazati status potrošača proizlazi i iz recentne sudske prakse županijskih sudova. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Tuženik prije svega ističe da cit. odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 1% na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Dakle, već u samom uvodu tuženik ističe kako nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna ugovorna odredba nepoštena odnosno ništetna, a sve sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj odredbi nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o

predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. O naplati naknade za obradu kredita tužitelj je bio upoznat tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu i prilikom sklapanja ugovora o kreditu na način da je službenik/ca Banke koja je ugovarala ovaj kredit s tužiteljem, tužitelju jasno iskomunicirala da postoji obveza tužitelja na plaćanje takve naknade za obradu kredita. Naime, osim što je tuženik tužitelju na tu odredbu ukazao u samom ugovoru, tužitelju je ta informacija bila dostupna i na letcima tuženika koji su se uručivali tužitelju prije nego što je došlo do sklapanja kredita. U vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu, tužitelju je bio dostupan i prezentiran Izvadak iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva za fizičke osobe, a u kojem se jasno navodi da je korisnik kredita dužan na pisani poziv Banke uplatiti jednokratnu naknadu koja se obračunava prilikom obrade kredita u propisanom postotku iznosa glavnice kredita ili u apsolutnom iznosu sukladno Odluci o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva, a naplaćuje se prije ili prilikom puštanja kredita u tečaj. Nadalje, osim što je ta odredba tužitelju bila lako uočljiva, nedvosmisleno razumljiva i prezentirana od strane službenika tuženika, iznos naknade od 1% od iznosa kredita je naknada za troškove koji su prouzrokovani tuženiku uslijed obrade kredita. Tuženik osporava navode tužitelja kako tuženik nije imao nikakav trošak prilikom obrade kredita kada su se ulaznom naknadom pokrivali troškovi poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata

kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Naime, svaki proces obrade pojedinog kredita uključuje nekoliko organizacijskih jedinica odnosno proces obrade pojedinog kredita sastoji se od različitih faza provedbe kredita kao što su savjetovanje i pisana ponuda klijentu, zahtjev za odobrenje kredita, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata, slaganje kreditnog spisa i sl. Nesporno je i sasvim logično da tuženiku kao pružatelju određene usluge, odnosno kao prodavatelju svog proizvoda u procesu obrade pojedinog kredita nastaju određenih troškovi (kao što su gore navedeni), a koje Banka podmiruje naplatom naknade za obradu kredita, a za koju naplatu u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije bilo nikakvog zakonskog ograničenja. Dakle, kao i svaki drugi pružatelj usluga na tržištu, Banka je naplaćivala svoje usluge za određenu protutražbinu, u ovome slučaju za plaćanje naknade. U prilog navedenome tuženik dostavlja prikaz procesa obrade kredita za razdoblje od 2004. do 2011. godine sastavljen od strane Direkcije za upravljanje proizvodima i podršku poslovanju unutar Sektora građanstva, od siječnja 2011. godine. Navedenim dokumentom popisane su aktivnosti prilikom obrade jednog kredita, razgraničeno na tri različite vrste kredita, kao i utrošak vremena potrebnog za obradu pojedine vrste kredita. Da bi se, primjerice, proces samo jednog stambenog kredita odvio u potpunosti odnosno do kraja, potrebno je 652 minute ili skoro 11 sati efektivnog ljudskog rada, a svaki sat ljudskog rada nosi određeni trošak. Utrošak ljudskog rada po pojedinoj vrsti kredita (stambeni, gotovinski) korelira i sa različitim apsolutnim iznosom naplaćene naknade za obradu kredita. S obzirom na troškove nastale prilikom obrade kredita tuženik je sukladno odredbi čl. 10. i nastalim troškovima naplatio naknadu u visini od 1% od visine predmetnog kredita. Dakle, iz navedenog jasno proizlazi da je tužitelj imao dovoljno informacija iz kojih proizlazi njegova obveza plaćanja naknade za obradu kredita, o istoj je bio informiran prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, a odredba o takvoj naknadi predstavlja odredbu koja je u ugovoru o kreditu sastavljena jasno, lako je uočljiva i lako razumljiva. Zbog činjenice da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bio i upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem: „8. Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata sa visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi sa čim je detaljno informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudi-list 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "ISKORISTITE JOŠ POVOLJNIJE UVJETE ERSTE KREDITA-ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita). Ovo potvrđuje iskaz svjedokinje Maje Turković prema kojem su klijenti dolazili s ponudom u kojoj je, između ostalog, bila ponuđena po visini različita naknada za obradu kredita ovisno o tome je li klijent prebacuje svoj račun banku. U opisanim okolnostima, tuženik je dokazao svoje tvrdnje da se je pojedinačno pregovaralo o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru (članak 81. stavak 4. ZZP/03), zbog čega tužbeni zahtjev nije osnovan.“ Slijedom navedenoga, bespredmetno je utvrđivati nepoštenost odnosno ništetnost navedene ugovorne odredbe. U tom smislu, tuženik ukazuje i na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Naime u tom predmetu se razmatralo pitanje eventualne

nepoštenosti/nišetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, a koje odredbe su se ticale naknada u ugovorima o kreditu. U glavnom postupku koji je povod pokretanja prethodnog postupka pred Sudom EU tužitelj je podnio tužbu s ciljem da se utvrdi nepoštenost odredbi o naknadi za upravljanje koja je bila određena u visini od 2,4% godišnje za razdoblje od 20 godina i isplatnoj naknadi koja je bila određena u iznosu od 40 000 mađarskih forinti i to jer u ugovoru nisu konkretno navedene zauzvat ponuđene usluge. I u ovome pojedinačnom predmetu tužitelj također navodi kako je riječ o ugovornoj odredbi koja jasno ne navodi koje usluge Banka naplaćuje, odnosno, koji su troškovi pokriveni naplatom naknade za obradu kredita kao niti da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelj o naplati predmetne naknade bio informiran. Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU smatra da određivanje usluga koje se pružaju u zamjenu za naknadu za upravljanje i isplatnu naknadu može biti relevantno prilikom utvrđivanja jesu li odredbe ugovora što ga je sklopio tužitelj u glavnom postupku dovoljno jasne i razumljive u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13. Tako je Sudu EU postavljeno prvo pitanje koje glasi: "Treba li zahtjev jasnog i razumljivog sastavljanja iz čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da, u okviru ugovora o potrošačkom zajmu, taj zahtjev ispunjava ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja točno utvrđuje iznos troškova, provizija i drugih naknada na teret potrošača, njihovu metodu izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, ali koja, međutim, ne navodi za koje se konkretne usluge plaćanju ti troškovi; ili se pak treba tumačiti na način da je i u ugovoru potrebno navesti koje su to određene usluge? U potonjem slučaju, je li dovoljno da se sadržaj pružene usluge može izvesti iz naziva troška?" Odgovarajući na postavljeno pitanje Sud EU odgovara da čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također (NE) treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Sud EU je također stajališta da je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju. S obzirom na navedeno, navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti su neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom sklapanja ugovora o kreditu, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge pružaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita. Dakle, uzimajući u obzir sve relevantne činjenične elemente ovoga pojedinačnog postupka (letci i izvatci iz važećih odluka Banke, okolnosti pregovaranja s financijskim zastupnikom i sl.) jasno je kako je riječ o tome da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti odnosno izvesti iz cjelokupnog ugovora te kako tužitelju predmetne ugovorne odredbe nisu mogle ostati nejasne ili nerazumljive. Slijedom svega navedenoga naslovnom sudu opće nije dopušteno ocjenjivati nepoštenosti/nišetnost predmetne odredbe o naknadi za obradu kredita/prijevremenu otplatu kredita jer je predmetna ugovorna odredba u cijelosti jasna, lako uočljiva i lako razumljiva. Osim toga, tuženik napominje da u vrijeme

sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade (tek je naknadnim izmjenama potrošačkih propisa 2013. godine definirano koje se naknade i pod kojim uvjetima mogu naplaćivati u potrošačkom kreditiranju, koje odredbe se međutim ne primjenjuju na potrošačke ugovore prije njegova stupanja na snagu tih zakonskih propisa). Točnije, tek je Zakonom o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 75/2009) i njegovim izmjenama i dopunama iz 2013. godine ("Narodne novine", broj 143/2013) zakonodavac u čl. 1. i 14. dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom "pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi" pa je tako 31. siječnja 2014. godine donesen Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijekom bila u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“. Sve do stupanja na snagu navedenog zakonodavstva nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje ugovaranja predmetne naknade za obradu kredita. Spomenuta odredba članka 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014) je glasila: „Članak 3. Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“Naposljetku, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisao, da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.). Slijedom svega navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom. S obzirom na navedeno, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbu tužitelja i tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. U dokaznom postupku je izvršen uvid u ugovor o kreditu (list 6-12), dopis (list 13), pregled prometa (list 14-21), dopis (list 22 i 23), potvrdu (list 26), podatke (list 41 i 42), izvršen je uvid u sudsku odluku (list 156-162), proveden je dokaz saslušanjem tužitelja te je izvršen uvid u svu ostalu dokumentaciju priležuću spisu.

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka sud smatra tužbeni zahtjev tužitelja **osnovanim**.

5. Između stranaka nije sporno da je tužitelj kao korisnik kredita sa tuženikom kao kreditorom dana 18.05.2006. sklopio Ugovor o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5102992180, potvrđen 30.05.2006. od strane javnog bilježnika Alide Crljenica u Puli pod posl.br. OU-385/06-1. (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu) te da je u čl. 10. st. 1. ugovoreno da je tužitelj dužan za obradu zahtjeva i odobravanje kredita platiti naknadu i to odredbomi: "NAKNADA: Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 1,000 %

(jedan posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 HRK (dvjestoHRK), obračunate s datumom plasmana. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana." Nije sporno da je tuženik od tužitelja 05.06.2006., na ime troškova obrade zahtjeva i odobravanja kredita naplatio iznos 1.666,22 HRK/221,15 EUR.

6. Tužitelj je u svom iskazu naveo da je predmetni kredit podignut za potrebe gradnje kuće koja je sagrađena tim kreditom i to za življenje, u toj kući je živio sa svojom obitelji dok je nije prodao a bio je primoran prodati i stan kako bi zatvorio ovaj kredit. Dok je otplaćivao kredit u kući je živo kao što je naveo i nije je koristio za druge svrhe, a nakon što je kredit otplatio jedno vrijeme ju je i iznajmljivao. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu rečeno mu je da mora platiti naknadu kako bi mu kredit bio odobren, shvatio je da je to uvjet da mu se uopće odobri kredit. Ne sjeća se točno koliko je iznosila ta naknada ali nešto preko tisuću i nešto kuna u to vrijeme. Na upit suda navodi da mu nitko posebno nije pojašnjavao na što se odnosi ta naknada, na koje troškove, niti po kojim kriterijima se određuje visina, znao je samo da takvu ugovornu odredbu mora prihvatiti jer neće dobiti kredit. Ugovor o kreditu je pripremila banka i nije mogao utjecati na sadržaj takvog ugovora, već takav ugovor prihvatiti ili ne.

7. Prije svega valja napomenuti da je u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu na snazi bio članak 3. Zakona o zaštiti potrošača koji je u stavku 1. točki 1. definirao potrošača pa u smislu ovoga Zakona potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Iz navedenog proizlazi da je uvjet da bi osoba bio potrošač da on sklapa pravni posao u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Povezano iz iskaza tužitelja proizlazi da je tužitelji kredit podigao radi gradnje kuće u kojoj je živio dok ju nije prodao i nije ju koristio u druge svrhe dok kredit nije otplatio. Pri tome se nigdje u ugovoru ne navodi da je tužitelj sklopio navedeni ugovor primjerice kao obrtnik, kao pravna osoba, kao osoba koja obavlja slobodnu djelatnost ili profesiju ili za potrebe obavljanja takvih djelatnosti niti je to tuženik ičime dokazao. Stoga se evidentno prema ocjeni suda radi o potrošačkom kreditu u kojem ugovoru je tužitelj nedvojbeno nastupio kao potrošač.

8. Nadalje u konkretnom slučaju valja primjeniti čl. 81. st. 2. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj - poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. U konkretnom slučaju, upravo je o tome riječ. Naime, Ugovor o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika je standardni, tipizirani ugovor, koji je u tom periodu tuženik sklopio s vrlo velikim brojem korisnika, a na čiji sadržaj tužitelj nije imao nikakav utjecaj niti mu je dana mogućnost pregovora glede bilo koje odredbe istoga, a sukladno odredbi st. 1. istog članka, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Načelo savjesnosti i poštenja jedno je od temeljnih načela obveznog prava, a sadržano je u odredbi čl. 4. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05..., dalje ZOO-a) kojom odredbom je propisano da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja.

Dakle sudionici obveznih odnosa prilikom zasnivanja i za vrijeme trajanja takvih odnosa dužni su postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana a što tuženik nije činio kada je, koristeći tužiteljev nepovoljniji položaj, ugovorio da je ovlašten tzv. ulaznu naknadu zaračunati sukladno vlastitoj odluci, a bez ugovaranja konkretnih kriterija i parametara o kojima ovisi visina takve naknade. Stoga je prema motrištu suda predmetna ugovorna odredba nepoštena, a prema čl. 87. ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava (nišetna). Pored toga je navedena odredba nišetna i temeljem odredbi Zakona o obveznim odnosima, budući da je iz ranije navedenih razloga činidba neodređena i neodrediva a sve sukladno čl. 269. st. 2. ZOO-a.

8.1. Nastavno Direktivom Vijeća 93/13 koja je implementirana u hrvatski pravni sustav propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Pravna posljedica ovakvih odredbi je njihova nepoštenost i nišetnost. Da se o sadržaju navedenih odredbi nije pregovaralo proizlazi iz iskaza tužiteljice a a isto tako tužiteljica nije imala niti mogla imati utjecaj na sadržaj Ugovora o kreditu jer sadržaj istog kreira Banka ovdje tuženik. Dakle ocjena je suda da je predmetna ugovorna odredba nepoštena i nišetna.

9. Slijedom svega navedenog valjalo je usvojiti tužbeni zahtjev i utvrditi nišetnim 10. st. 1. Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5102992180 sklopljenog 18.05.2006. Tužitelj naime ima pravni interes za utvrđenje nišetnosti sporne odredbe ugovora o kreditu i postavljanje deklaratornog tužbenog zahtjeva u smislu odredbe čl. 187. Zakona o parničnom postupku, obzirom je zahtjev za utvrđenje pravnog posla nišetnim tek prethodno pitanje za ostvarenje zahtjeva za vraćanje stečenoga na temelju toga pravnog posla, a pravni interes za takav deklaratorni zahtjev ne isključuje sama činjenica što, pored deklaratornog nije postavljen i kondemnatorni zahtjev.

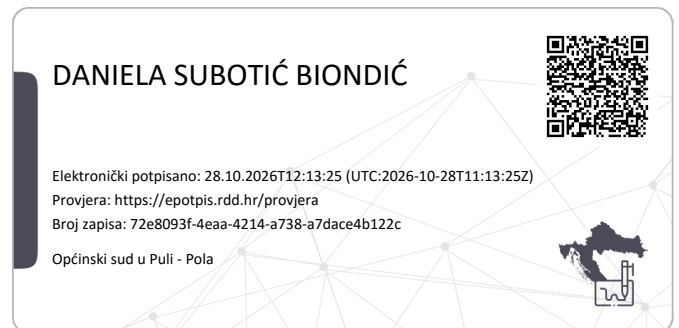
10. Tuženik je učinio nespornim da je tužitelju naplaćena naknada u iznosu od 221,18 EUR. a tužitelj je kao vrijednost predmet spora označio 1.328,00 eur međutim, bez obzira što je tužbeni zahtjev postavljen kao isključivo deklaratorni, a tužitelj istim traži utvrđenje nišetnim odredbe ugovora o kreditu temeljem koje odredbe je tužitelju od strane tuženika nesporno naplaćena naknada od 221,18 eur to vrijednost ovog spora ne može biti veća od iznosa naknade koja je naplaćena upravo temeljem odredbe za koju tužitelj traži utvrđenje nišetnosti u ovom sporu i što je predmet spora. Dakle stajalište je suda da je u konkretnom slučaju vrijednost spora određena visinom naplaćene naknade. Stoga je valjalo odlučiti kao u rješenju (list 168 spisa) i utvrditi da vrijednost predmeta spora iznosi 221,18 eur.

11. Odluka o parničnom postupku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku pa je tužiteljici priznat trošak zastupanja po odvjetniku i to zaopomene pred tužbu 25 bodova (Tbr.37/1), za sastav tužbe 50 bodova (Tbr.8/1), za sastav podneska od 03.09.2026. 12,5 bodova (Tbr.8/3), za zastupanje na ročištu 08.09.2026. 25 bodova (Tbr.9/2), na ročištu od 12.10.2026. 50 bodova (Tbr.9/1), te za

pristup ročištu za objavu 25 bodova, što sve uvećano za PDV iznosi 468,75 eur. Tužitelj nije u obvezi plaćanja troškova sudskih pristojbi obzirom je isti oslobođen sukladno čl. 11. st. 5. Zakona o sudskim pristojbama.

U Puli, 28. listopada 2026.

S u d a c
Daniela Subotić Biondić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovom sudu, u roku od petnaest (15) dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dna:

- tužitelju po pun.
- tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-4d352**

Kontrolni broj: **05e62-f790d-80012**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.